

Hồi 5

Nhận đạo, Thái Bảo, táng đờm Dương Tống trấn Nghe lời Nữ hiệp, kinh hồn Mãng đầu đà

Dòng Trường giang nước chảy lững lờ, hai bên triền sông nhà cửa san sát, thuyền đủ các cỡ qua lại như mắc cửi. Tài tử giai nhơn, y phục gấm vóc màu sắc rực rỡ, du thuyền không thiếu.

Chu Tú Anh hỏi:

- Người ta đi đâu về hướng này mà đông vậy.

Phàn Mộng Liên đáp:

- Họ ra bến Giang Đầu, lên núi chiêm bái Lĩnh Sơn miếu và uống rượu ở Vạn Thảo Mỹ điểm.

Từ phía trước, mấy chiếc hoa thuyền chèo ngược trở về. Anh lái chiếc thuyền đầu, tay đứng đỉnh chèo miệng hát:

Thuyền bông trở lái Giang đầu.

Đáy sông mây lắng nhịp cầu chênh vênh.

Giang hồ sông nước lênh đênh.

Đò xuôi nước ngược, mênh mông tiếng hò...

Giọng hát thanh thanh lẫn với tiếng chèo khua nước tan trong gió nhẹ quyền hương xa, khiến triền sông đã đẹp lại trở nên thơ mộng tuyệt vời.

Không bao lâu, thuyền ghé bến Giang Đầu.

Nơi đây, hoa thuyền rực rỡ đậu tựa bến tre. Khách thập phương đi chiêm bái thần linh kẻ tới, người lui đông đúc.

Những vị lão trượng râu tóc bạc phơ như cước, sắc diện hồng hào, tay chống gậy trúc, theo sau những chú tiểu đồng xinh xắn tóc gọt trái đào...

Đây những mặc khách thi nhân, giải mũ xanh nhẹ bay trước gió, đứng đỉnh văn thơ đầy túi, rượu ngát lưng bầu, người nào cũng tuấn tú thanh tao...

Kìa những giai nhân tuyệt sắc, xiêm y rực rỡ, mấy giải lụa nhẹ bay như cánh bướm rờn hoa xuân. Dáng điệu khuê các, gót sen đứng đỉnh, các nàng theo sau mấy bà lão mẫu, nét mặt vô cùng nghiêm khắc.

Linh Sơn thần miếu cổ kính quện đầy hương khói, xây bằng ngói ống gạch hoa ở ngay chân núi Giang Đầu vách đá trắng chành vênh, dưới những bóng tùng cao ngất.

Hai họ Chu, Phàn sau khi đã dâng hương, theo đường mòn ven núi lên tới một khu đất rộng rãi mọc đầy đào hồng, mai trắng, cúc vàng, hai đường đỏ ối và nhiều thứ bông khác nhau màu sắc lung linh, hương quện ngọt ngào. Mấy mái đình ngói đỏ mái cong nối liền với nhau bởi những dãy hành lang khúc khuỷu mỹ miều. Giữa các huê viên kỳ lạ ấy, trồng một cây cột cao ngất trên ngọn phát phới lá chiêu bài xanh chữ trắng Vạn Thảo Điểm.

Khách ăn đông đảo. Đình nào cũng có tỳ bà muội đồn ca réo rất nhặt khoan làm vui tai thực khách.

Chu Đức Kiệt đi trước tìm căn đình ít người chọn một thời giáp với lan can. Chu Tú Anh chỉ tay bảo mọi người:

Hoa Bắc non cao rừng rậm hùng vĩ, miền Nam đất rộng dân nhiều phần thịnh, kìa trông dòng sông xanh quanh co chẳng khác chi con thanh long uốn khúc mà vẩy bạc lấp lánh là những đợt sóng nhô lẫn tăn phản chiếu nắng hồng.

Chu Đức Kiệt gật gù nói tiếp:

... Và Trấn Giang là cả một thị trấn bằng hoa, muôn nghìn màu sắc!...

Phàn Thế Hùng cười khanh khách.

- Còn nhị vị là đôi kiếm khách có tâm hồn thi nhân.

Phàn Mộng Liên nhìn anh mỉm cười:

- Chứ không ư! Thi nhân kiếm khách khác chi nhau? Một đăng dùng bút ngọc hoa tiên ca ngợi cảnh đẹp của đất nước. Một bên lấy thần kiếm uy linh hoa lên những đường gươm chớp giật như đượm vẽ hùng khí non sông, tài an bang tế thế có thể làm nghiêng ngửa cả sơn hà.

Bốn người nâng ly mời nhau khúc khích cười:

Bỗng Chu Tú Anh đưa mắt bảo ba người:

- Coi kìa! Hai hòa thượng kia chắc không phải tay vừa.

Chu Đức Kiệt và anh em họ Phàn cùng nhìn ra phía cửa thấy hai vị hòa thượng vóc người to lớn, đầu trọc lóc nhẵn bóng, mắt lồi mày chổi xể xếch ngược, diện mạo hung dữ. Người đi trước vận áo cà sa màu xám tro trên lưng đeo chiếc nón lá rộng trùm ra ngoài cây đoản đao cán lộ qua vai. Người đi sau chống câu thuyền trượng bằng sắt nặng nề.

Hai hòa thượng dựng nón lá và đao, trượng vào góc đình kéo ghế ngồi xuống thồi gần đó, gọi rượu uống.

Họ vừa uống rượu, vừa đưa mắt sắc như dao nhìn khắp mọi nơi, hề thấy thồi nào có gái đẹp là trở mắt nhìn không hề ngưng nghỉ.

Các thiếu nữ, thiếu phụ vô tình gặp mấy luồng nhỡn quang ấy đều đỏ mặt cúi gằm.

Hai hòa thượng nhìn tới thồi bọn Chu Đức Kiệt thấy bốn món võ khí dựng bên lan can thì thầm bảo nhau mỉm cười. Nhưng vẫn lăm lét không rời bỏ được sắc hoa nhường nguyệt của Chu Tú Anh và Phàn Mộng Liên.

Mộng Liên kín đáo hỏi:

- Gớm khiếp chắc chắn hai ông hổ mang, không sai.

Phàn Thế Hùng nói với họ Chu:

- Tôi lên Trấn Giang đi dâng hương đền chùa miếu mạo đã nhiều mà chưa hề gặp bọn này. Có lẽ họ từ xa tới.

Chu Đức Kiệt mỉm cười:

- Trong chốn giang hồ gặp giới tu hành kiểu này cũng khá nhiều và cũng lắm tay võ dũng công phu rất đáng kể, hiềm vì họ đi sai đường lạc lối.

Chu Tú Anh nín thinh nghe ba người đàm luận, thản nhiên như không để ý tới mọi việc chung quanh:

Phàn Thế Hùng hỏi Đức Kiệt, Tú Anh:

- Chuyến này anh em tôi đi Dương Châu thăm cô mẫu, nếu không có việc gì cần gấp, mời nhị vị cùng đi luôn thể được không?

Đức Kiệt nhìn Tú Anh hỏi ý kiến.

Tú Anh đáp:

- Anh em tôi xuống Hoa Nam chuyến này chỉ có mục đích nhàn du. Gót giang hồ bất định sẽ đặt khắp cõi Giang Nam và non nước Ngũ Hồ. Dương Châu cũng như Tô,

Hàng, danh lam thắng cảnh đầy rẫy. Chúng ta cùng đi càng hay và báic yết cô mẫu luôn thể.

Phàn Mộng Liên mừng rỡ.

- Ô! Thế thì hay quá. Tiểu muội đang lo mai mốt phải cùng Nữ hiệp chia tay, nay được cùng đi thì sướng khoái quá chừng. Mỗi tình chị em đã lưu luyến nay lại càng khăng khít, tiểu muội chẳng nỡ rời tay.

Chu Tú Anh dăm dăm nhìn Mộng Liên, mỉm cười:

- Thân muội đa tình, đa cảm quá rất đáng yêu. Nhưng thế nào cũng phải trở tài Song Dao nữ, Tú Anh xem một phen thì tôi mới chịu chứ.

Nói đoạn liếc nhìn Chu Đức Kiệt khúc khích cười. Phàn Mộng Liên sắc diện ửng hồng, e thẹn khiến nàng đã đẹp lại càng tăng vẻ yêu kiều. Chu Đức Kiệt dăm dăm nhìn cặp nhận chấp cánh bay liệng trên nền trời xanh biếc. Chu Đức Kiệt ác nghiệt nói tiếp:

- Và bao giờ Song Dao nữ ở riêng đây? Chắc hẳn ý trung nhân cũng phải là bậc anh hùng hào kiệt mới bỏ công luyện tập của khách má hồng.

Phàn Mộng Liên đỏ ửng như trái đào chín, miệng hoa chúm chím:

- Gớm Nữ hiệp cứ giỡn hoài khiến tiểu muội cảm thấy tài hèn sức kém.

Chu Đức Kiệt phá ngang:

- Hiền muội Tú Anh quá chén say hay sao mà hôm nay nhiều lời đặc biệt. Để Phàn cô nương yên thân giây phút không được sao, giỡn hoài thôi! Nào bây giờ có say rồi, liệu trở về còn vào thành nội chứ.

Chu Tú Anh cả cười, dùng tiếng lóng giang hồ nói lớn:

- Hiền huynh nói trúng lắm. Vì say nên tiểu muội nóng máu muốn lấy thủ cấp của hai kẻ hỗn xược.

Câu nói có sức bén của một mũi kiếm khiến hai hòa thượng nghe thấy giật mình nhìn lại, nhưng gặp ngay phải luồng nhỡn quang anh thư điện tử của Lam Y Nữ Hiệp nên lại vội vàng quay đi nơi khác tảng lờ như không nghe thấy gì cả.

Các thực khách lân cận không hiểu câu nói lóng nên ngẩn ngơ coi khá tức cười. Phàn Thế Hùng gọi tửu bảo trả tiền, rồi bốn người nhắc khí giới đứng định ra khỏi đình trước những con mắt tò mò của mọi người.

Bọn Chu, Phàn bốn người về Trà Hương Quán bỏ thuyền lại bến rồi mới vào thành, la cà thăm viếng Lâm Đạo Thành và Thái Kiến Khương là bạn đồng học trên Tung Sơn Thiếu Lâm Tự của cố phụ anh em Phàn gia.

Lâm Đạo Thành lưu khách lại dùng bữa tối nên mãi khuya bọn Chu Đức Kiệt mới về Trà Hương Quán.

Chủ quán chờ bốn người, đơn đả nói:

- Vụ đại náo Xuân Phong Quán dân chúng toàn thể Trấn Giang chỗ nào cũng đồn đại và lấy thể làm sảng khoái.

Họ Dương không hành động gì cả, có lẽ họ đã biết e sợ sau việc hành động của nhị vị kiểm khách qua đêm.

Chủ quán ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- À còn việc này nữa. Người ra đồn rằng bên Đề Đốc biết rõ vụ Xuân Phong Quán nên trực tiếp can thiệp, bởi vậy quan Tổng Trấn mới đình chỉ việc khám xét vô lối trong ba ngày Quốc Khánh đại hội.

Chu Tú Anh nói:

- Còn đêm nay nữa hết kỳ hạn định. Nếu nội ngày mai, Dương Tấn Đình không theo đúng điều kiện, tôi sẽ có biện pháp trừng trị bất y phải theo lời mới thôi.

Chu Tú Anh có ý thử tài anh em họ Phàn nên sang đầu canh ba, bảo thế Hùng, Phàn Mộng Liên:

- Rồi rồi, chúng ta vào phủ Tổng Trấn thám thính qua loa xem có gì lạ không?

Anh em họ Phàn nhận lời. Bốn người bèn thay y phục dạ hành, nhảy qua cửa sổ ra ngoài. Bọn Chu Đức Kiệt đã biết đường nên cứ theo lối đêm qua phóng mình như hai vệt đen. Lúc tới chân thành, anh em Chu gia nhìn lại thấy Phàn Thế Hùng và Phàn Mộng Liên bị cách một quãng dài đứng lại chờ. Phàn Thế Hùng nói:

- Nhị vị phi hành tới mực tuyệt luân, tụi tôi theo không nổi.

Chu Tú Anh nói:

- Tôi nói thiệt thà đừng có buồn. Phi hành thuật của nhị vị khá lắm rồi, không nên so sánh với chúng tôi đã mất công phu mười mấy năm trời theo thầy vào núi. Nào ta đi.

Nói đoạn cầm tay Phàn Mộng Liên nhảy vọt lên mặt thành đáp xuống nóc nhà, lén vào dinh Tổng trấn. Đức Kiệt, Tú Anh cố ý phi hành chậm lại, Thế Hùng và Mộng Liên theo đều.

Tứ dinh Dương Trường Hỷ không có tiếp tân như đêm qua nữa nên đèn đuốc bớt sáng. Sự canh phòng tuy cẩn mật nhưng không đến nỗi náo động.

Bốn người đáp mình từ tường hoa chuyển sang cây hộc lớn trước sảnh. Cửa lớn ra vào đã đóng, song cửa sổ còn mở. Bên trong, vợ chồng Dương Trường Hỷ và Tấn Đình ngồi quanh chiếc thồi nhỏ nói chuyện. Cả ba người sắc diện đều nghiêm trọng. Chu Tú Anh rút phi đao ra nói nhỏ.

Cảnh cáo chúng một lần để khỏi quên thi hành điều kiện ngày mai.

Phàn Thế Hùng cũng muốn trở tài phi đao đã đem lại cho chàng tước hiệu Phi Đao Thái Bảo, bèn ngăn lại:

- Để việc này lại phần tôi, giết gà cần chi đến đao mổ trâu.

Nói đoạn, Thế Hùng rút ở đai lưng ra một ngọn Liễu Diệp đao tay một cái. Liễu Đao bay biến cấm phập ngay chính giữa thồi khiến vợ chồng Dương Trường Hỷ và Dương Tấn Đình giật mình kêu lên một tiếng...

Chu Tú Anh nói nhỏ:

- Thôi đi.

Thế là bốn người chuyển xuống tường ào nhảy ra ngoài, theo về Trà Hương Quán.

Trong quán đã đi ngủ cả. Chu Tú Anh bảo thế Hùng:

- Lối phóng Liễu Diệp phi đao của Phàn gia hay lắm, rất đáng tước hiệu.

Thế Hùng nói:

- Tài mọn có chi đáng kể.

Chu Tú Anh lắc đầu:

- Chỗ người nhà, không cần khiêm tốn. Công phu của nhị vị khá lắm không hổ danh hiệp sĩ. Chẳng nên ví với kiếm khách, vì thật ra, trong thế gian này những nhân vật ấy có được bao người? Tuy tôi còn ít tuổi nhưng theo kinh nghiệm xét đoán không trật đâu.

Ai về phòng ấy. Đức Kiệt và Tú Anh ngồi định vận khí hồi lâu mới lên giường đi nghỉ.

Hôm say, bốn người cùng ở lại Trà Hương Quán suốt ngày đàm luận cổ kim, võ nghệ. Anh em Chu gia thấy họ Phàn rất tinh thông thì có ý mừng thầm không đến nỗi uống công giao kết.

Phàn Thế Hùng vội ôm lấy đoản đao và cặp song đao đưa cho Đức Kiệt và Tú Anh xem, lật đi lật lại, thấy trên bản đao cây nào cũng có khắc hai chữ Tung Sơn. So với cây Thất Tinh đao và cây Thái Dương kiếm của anh em Chu gia thì ba cây đao Tung Sơn này tuy không phải là báu vật đúc bằng vàng với thép luyện theo phương pháp đặc biệt của kiếm gia ứng với khí tám phương, tinh hoa sáu cõi, chém sắt như chẻ tre, lấy đầu người không vấy máu, lưỡi có ánh hào quang lóng lánh khí tỏa lạnh người, nhưng cũng là thứ khí giới tốt được lò Thiếu Lâm Tự luyện lọc cẩn thận nên sắc bén vô cùng.

Phàn Thế Hùng nói:

- Cây đoản đao này của gia phụ dùng khi trước do Thiếu Lâm Tự tặng khi người hạ sơn. Còn cặp song đao thì mãi về sau gia phụ nhờ lò Tung Sơn đúc hộ cho Mộng Liên dùng.

Xẩm tối hôm ấy, chủ quán cho hay rằng trong mấy gia đình quen biết mà trước kia là nạn nhân của Tham Hoa Quỷ Dương Tấn Đình thì đã có một gia đình nhận được tiền bồi thường. Theo lời đồn, Họ Dương giao việc đàn chay cho chùa Viên Sơn. Còn Xuân Phong Quán thì đã hoàn toàn đóng cửa từ hôm nọ. Quán ấy hiện thời bỏ trống: Bọn Trư Diện Thử đã rút cả về dinh Tống Trấn.

Chu Tú Anh cười:

- Họ Dương khôn hồn biết điều rồi. Mai chúng ta lên đường Dương Châu chứ.

Phàn Thế Hùng đáp:

- Vâng sớm mai lên đường. Việc ở Trấn Giang thế là tạm chấm dứt.

Chủ quán vội nói:

- Quý vị hãy nán lại chơi Trấn Giang vài bữa nữa rồi hãy đi. Nhất là nhị hiệp khách từ Hoa Bắc xuống đây, cần gì vội vàng.

Chu Đức Kiệt đáp:

- Chúng tôi không bận việc thật, nhưng nhị vị Phàn gia đây cần đi Dương Châu có việc nhà, nên chúng tôi đi cùng cho có bạn đồng hành. Bữa nào có dịp qua Trấn Giang sẽ xin tới thăm.

Sáng hôm sau, bốn người từ già chủ quán Trà Hương Quán, lên ngựa thẳng đường sang Dương Châu.

- o O o -